

MAGAZINE LEEF • 36E JAARGANG • NR. 4 • JULI 2020

Leef.

LYCHREEUW
om leven

De waarheid en liefde van
God toegepast op alle
terreinen van het leven

ER IS HULP SPECIAL
MET 13 PERSOONLIJKE VERHALEN

Een analyse van
222 abortusverhalen

“Ik was de enige die voor
mijn kind wilde kiezen”

Dubbele abortus,
dubbele spijt

ER IS HULP.NL
BIJ ONBEDOELDE ZWANGERSCHAP EN NA ABORTUS

De stichting *Schreeuw om Leven* komt op grond van de Bijbel op voor het ongeboren én geboren leven door te strijden tegen abortus en euthanasie. De stichting werkt middels het benaderen van de media en leidinggevend, via verspreiding van informatie en via publieke acties. Onze hulpverleningsafdeling *Er is Hulp* helpt vrouwen bij ongewenste zwangerschap en na een abortus. De stichting houdt zich ook bezig met relatievorming en seksualiteit. Internationaal is de stichting actief in de wereldwijde pro-life beweging.

OPGERICHT

In 1984 door drs. L.P Dorenbos en W. Dorenbos - de Lange

Het magazine *Leef* wordt maximaal zes maal per jaar gratis toegezonden aan hen die belangstelling hebben voor het werk en/of de stichting financieel ondersteunen.

LEGATEN EN FINANCIËN

Zij die ons speciaal willen gedenken, kunnen contact met hun notaris of met ons opnemen. Giften zijn fiscaal aftrekbaar. *Schreeuw om Leven* is aangemerkt als ANBI instelling.

DANK

Allen die het werk financieel, actief en met gebed steunen: Hartelijk dank!

ONTWERP / OPMAAK

BladenMakers, Nijkerk

Stichting Schreeuw om Leven
Ruitersweg 35A
1211 KT Hilversum
Telefoon: 035 624 43 52
IBAN: NL41 INGB 0000 0090 79
e-mail: info@schreeuwomleven.nl

www.schreeuwomleven.nl

Hulp bij zwangerschap en na een abortus
Hulp telefoon: 035 621 42 05
e-mail hulpverlening: contact@erishulp.nl
www.erishulp.nl

Vraag gratis extra exemplaren
aan om uit te delen!

- 3** Inleiding
- 4** Ongewenste zwangerschap was voor mij geen reden voor abortus
- 6** Gedwongen abortus in de gedwongen prostitutie
- 8** Ik was de enige die voor mijn kind wilde kiezen
- 10** Ongepland zwanger: Van niets te bieden naar moederschap
- 12** Abortus leek de enige oplossing
- 14** Een brief, misschien aan jou geschreven
- 16** Geef een vrouw alle kans om voor haar kindje te kiezen!
- 18** Een analyse van 222 abortusverhalen
- 22** Dubbele abortus, dubbele spijt
- 24** Leven met een hazenlip
- 26** Wat als je arts abortus adviseert?
- 27** Artsen probeerden me van abortus te overtuigen
- 28** Het doden van mijn kind was zijn geneesmiddel voor mij
- 30** Kies leven, voor zolang het mag duren
- 32** Twee maal een onterecht abortusadvies
- 34** Twee verkeerde diagnoses na elkaar
- 35** 'Je moet echt abortus plegen'

INLEIDING

Hulp zonder veroordeling

Wist je dat er hulp is voor vrouwen, jong en oud, die zwanger zijn geworden en niet weten hoe ze een abortus kunnen vermijden? Misschien heb je geldgebrek, ben je alleenstaand of zit je midden in een opleiding, misschien voel je je niet gesteund door je partner, familie of beide. Dan kan je zwangerschap veel eenzamer aanvoelen dan wanneer je al die belemmeringen niet had.

Het grootste deel van de vrouwen die een abortus ondergaat, koos hiervoor vanwege één of meer van dit soort sociaaleconomische redenen. Daarom is het goed dat steeds meer vrouwen wél hulp zoeken. Want als je een oplosbaar probleem hebt, kun je wellicht al heel snel weer ademen, waarna je kindje weer zichtbaar wordt.

Misschien is deze speciale editie van *Leef* magazine voor jou bedoeld, of voor een bekende van jou als vaste lezer van dit magazine, die onlangs werd overvallen door een onbedoelde zwangerschap. Of misschien ben jij, of je vriendin, in het verleden onder druk gezet om het kindje weg te halen. Dit komt vaker voor dan je misschien denkt!

Een abortus kan je worden opgedrongen door familie, die zegt dat je het niet aankunt en dat zij echt geen tijd hebben om te helpen. Maar vaak wordt het ook afgedwongen door een onwelwillende partner, zoals een vriend of echtgenoot die zegt: 'als je dit kind houdt, ben ik weg!'. Deze situaties komen allemaal voor, zoals ook blijkt uit de verhalen in dit magazine. Maar de realiteit is

dat je het wél aankunt en dat partners vaak alsnog vertrekken nadat de abortus is uitgevoerd.

In dit magazine getuigen vrouwen ook van hun bijna-abortus en de keuze om alsnog voor hun kindje te gaan, dikwijls met ondersteuning van onze stichting. In geen van die situaties had de vrouw achteraf spijt van haar keuze om zwanger te blijven. En dat gebeurt gemiddeld zo'n twee à drie keer per week.

Aan de andere kant zijn er vrouwen die juist spijt hebben van hun abortus. Die komen we regelmatig tegen, waarna we ze proberen te helpen via onze post-abortus hulpverlening. Daaraan kun je zien dat er bij *Er is Hulp*, de hulpafdeling van *Schreeuw om Leven*, geen veroordeling is maar troost, liefde én begrip voor jou en je situatie.

Sinds de invoering van de Abortuswet in 1984 zijn er al ruim een miljoen ongeboren kinderen geaborteerd. En het aantal stijgt nog jaarlijks, waardoor steeds meer vrouwen rondlopen met gevoelens van spijt, soms na meerdere abortussen.

Al met al zien wij een gebroken spiegel van hoop en vrees. Wij hopen en bidden dat deze *Leef Special* ertoe mag bijdragen dat nog veel meer vrouwen hulp gaan zoeken voor het geheim in hun hart of voor de onbedoelde zwangerschap die ze, diep in datzelfde hart, eigenlijk willen houden. We willen er voor deze vrouwen zijn, zonder veroordeling!

Ongewenste zwangerschap was voor mij geen reden voor abortus

JANNIE

Als kind groeide ik op in een gezin met vier broers en vier zussen. Door vroeg te trouwen en liefde te zoeken, kwam ik terecht in een verkeerde omgeving met veel drank, drugs en misbruik.

Na mijn scheiding leerde ik God als Vader kennen en heb ik mijn hart aan Hem gegeven. Ik brak met mijn verleden en maakte een herstart, met een nieuwe flat in een nieuwe omgeving. Ik leerde jongeren kennen van een kerk die, net als ik, God lief hadden. In die tijd heb ik me ook laten dopen. Dat was een geweldige tijd voor me.

En toch ben ik op een dag door drie mannen verkracht. Het leek alsof mijn verleden me bleef achtervolgen. Ik voelde me vies en besmeurd. Ik ben mijn flat ingevlucht en heb het uitgeschreeuwd. Er brak een tijd aan waarin het me allemaal niks

“Het leek alsof mijn verleden me bleef achtervolgen. Ik voelde me vies en besmeurd.”

meer kon schelen. Het leven hoefde niet meer. Ik was gedoopt en toch gebeurde dit! Een periode lang heb ik in een roes geleefd. Ik was boos, niet alleen op de mannen, maar ook op God en op iedereen. Het was een eenzame, angstige tijd, maar God zag me wel.

Op een dag kwam iemand van de jeugdleiding bij me en ik vertelde een stukje van mijn verhaal. Daar kwam bij dat ik dacht zwanger te zijn. Vanaf dat moment werd er van alles in werking gesteld. De ochtend daarna ben ik bij de dokter geweest en die middag moest ik terugkomen voor de uitslag. Ik was

aan het bidden en plotseling, toen ik mijn ogen opende, was er een tekst op de muur geschreven: **‘Zie ik maak alle dingen nieuw.’** Later heb ik dat opgezocht en zag dat dit, onder andere, in Openbaring 21:5 staat. En daarvoor staat in vers 3b:

‘En God zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, nog geklaag, nog moeite, zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbij gegaan.’

Toen wist ik dat ik zwanger was en dat God voor me zou zorgen, wat er ook ging gebeuren. Die wetenschap heb ik mijn hele leven meegenomen. God is erbij en Hij laat nooit los wat Zijn hand is begonnen.

Abortus!

Van alles komt er dan op je af. Een moeder zei tegen me: *‘Het is je eigen schuld’*. Er waren mensen in de kerk die zeiden: *‘Waarom pleeg je geen abortus? Jij hebt daar alle redenen toe.’* Maar ik heb dat geen moment overwogen. Ik wist dat God dat niet wilde. Hij heeft immers het leven gemaakt.

Geboorte

Ik werd opgevangen in een gezin. En al was het geweldig om daar te zijn, ik zat nog met veel dingen van mijn verleden in de knoei, waardoor ik het soms heel moeilijk had. God

heeft me ook toen vastgehouden. Gek genoeg kon ik de Liefde van God maar stukje bij beetje aan. Heel vaak kon ik niet geloven dat anderen van me hielden. Dat is een groot en lang proces geweest. Tijdens dit alles werd dan eindelijk mijn dochter geboren. Ik noemde haar Simone Talita. (*‘Meisje, ik zeg je, sta op.’* - Marcus 5:41)

Zijn Vergeving

Vele jaren vormde dit het belangrijkste onderdeel van m’n leven. Ik weet dat ik zelf ook fouten maakte en mensen pijn deed met mijn gedrag. Maar als God mij vergaf, wie ben ik dan om anderen niet te vergeven? Als we niet willen vergeven, begrijpen we Zijn Liefde nog steeds niet en dan zijn wij ook niet vergeven. Als wij stappen zetten en besluiten te vergeven, dan gaat God daarmee verder. Is het makkelijk? Nee, maar je wordt erdoor bevrijd. Je zit niet meer vast aan die personen die je iets aandeden. Hun invloed is voorbij.

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk dit is. Ik weet dat het je veel moeite zal kosten en je wel uit wilt schreeuwen: *‘Ja, maar je weet niet wat ze me hebben aangedaan’*. Ik heb toen ook dit uitgeschreeuwd: *‘Vader vergeef het hun, want ze weten niet wat ze me aangedaan hebben’*. En ook Jezus Christus riep uit:

‘Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.’ (Lucas 23:34).

Hij had alle recht om te schreeuwen, want Hij had niemand iets aangedaan. Hij was een man zonder zonde, die werd geslagen, vermoord, zelfs verlaten door Zijn Vader. Hij kan met alles en iedereen meevoelen en dus ook met wat wij ervaren hebben. Zo kan ik vertellen dat ik de mannen vergeven heb die me hebben aangerand en verkracht. Dat geldt ook voor de agenten die me verhoorden, voor de mensen die me niet geloofden en alle anderen die me iets hebben aangedaan. God gaat wel verder met ze, dus ik hoef ze niet te veroordelen. Het lucht heel erg op als je vergeeft.

Abortus?!

Hoezo abortus?! Nu, 33 jaar later, is de foetus van toen een geweldige vrouw die gelukkig getrouwd is. Zelf ben ik nu bijna 30 jaar getrouwd. Naast mijn dochter heb ik nog twee kinderen gekregen en heb ik drie kleinkinderen. Dat zijn twee generaties die er niet zouden zijn geweest als ik het advies voor abortus had gevolgd. Het was dus niet één baby, maar het waren hele generaties waar het destijds om ging tijdens die moeilijke periode in mijn leven. Dus als je het mij vraagt, zeg ik: Ongewild zwanger zijn, is geen reden om abortus te plegen.

Gedwongen Abortus in de Gedwongen Prostitutie

TANJA BLOKLAND

Vraag en aanbod

De seksindustrie (waaronder prostitutie, porno, cyberseks) bestaat vanwege de vraag ernaar, ook binnen onze gelederen. Het zijn de brave, gerespecteerde en soms vrome burgers die het systeem van gedwongen prostitutie en daardoor gedwongen abortus in stand houden. Om dit onrecht te stoppen moet dáár heel veel veranderen.

'Oh, mag je deze wél houden?', vraagt de vrouw aan Ria, die zichtbaar zwanger in de stad loopt. Ria kijkt verschrikt op: 'Hoe kan zij weten ... Staat het soms op mijn voorhoofd geschreven dat ...?'

Het staat niet letterlijk op haar voorhoofd geschreven, maar wie goed naar Ria kijkt, kan de sporen zien van een leven dat gekenmerkt is door geweld, uitbuiting, angst en manipulatie. Ze is alert en lijkt haar hele omgeving voortdurend in zich op te nemen. Bij een onverwacht geluid of een onverwachte beweging zie je haar ogen schichtig heen en weer bewegen, alles houdt zij in de gaten. Dat is begrijpelijk als je ontdekt wat zij de afgelopen tien jaar aan gruwelijkheden heeft meegemaakt en hoe ze onder voortdurende bedreiging leefde.

Tien jaar lang werd Ria uitgebuit door Saban, de man van wie ze aanvankelijk dacht te houden. Ze kon bij hem terecht nadat ze door omstandigheden in een moeilijke situatie kwam. Toen zij hem net kende was hij attent en zorgzaam, maar na een paar maanden dwong hij haar te werken in de prostitutie

en werd hij een tirannieke pooier. Een pooier die soms heel lief kon zijn, haar troostte en zei dat alles goed zou komen. Dat wilde Ria maar al te graag geloven, waardoor ze zich vastklampte aan zijn loze beloften.

DE EERSTE ABORTUS

Toen Ria ongeveer een jaar bij Saban was, bleek ze zwanger. Ze vertelde het Saban waarop hij woedend reageerde. *'Had je niet wat voorzichtiger kunnen doen?'*,

“... na een paar maanden dwong hij haar te werken in de prostitutie en werd hij een tirannieke pooier.”

schreeuwde hij. Een opmerkelijke vraag van de man die haar keer op keer op brute wijze dwong tot onbeschermde seks.

De daarop volgende dagen was de spanning te snijden en Saban

hulde zich in grimmig stilzwijgen. Ria gedroeg zich zo onopvallend mogelijk om zijn aandacht van haar af te houden. Tot hij haar op een morgen kwam wekken met een kopje thee en een croissant. Hij excuseerde zich voor zijn gedrag en zei dat dat kwam omdat hij zo geschrokken was. Hij was er echt nog niet aan toe om vader te worden, en bovendien zou zijn familie nooit accepteren dat hij een kind zou hebben bij een Nederlandse vrouw met wie hij niet eens getrouwd is. *'Lieve Ria, het is echt beter dat je het weg laat halen, dan gaan we daarna goed sparen, trouwen en een gezin stichten.'*

Ria vertelde later: *'Die ochtend, op de dag van de abortus, huilde hij vanaf dat hij wakker was en vertelde me dat hij het kindje ook wel wilde, maar dat hij bang was. Bang dat als ik het zou houden zijn familie hem wat zou aandoen. Hij zag geen uitweg meer en moest daarom hard zijn. Wat haatte ik hem zeg! Ook al knikte ik begrijpend. Ik haatte hem om zijn walgelijke onderdanigheid naar zijn familie en het kruipen dat hij voor hen deed. Ik kon zelf onderweg ook alleen maar huilen. Ik moest tegen*

mijn wil in mijn kindje laten weghalen. Waarom? Ik wist zeker dat ik een goede moeder zou zijn. In de kliniek namen we plaats in een kantoor en de medewerkster vroeg ons waarom ik de behandeling wilde uitvoeren. Ik vertelde haar dat ik zelf het kindje wilde, maar dat Saban het niet zag zitten. Ze noteerde dat allemaal in de computer. Ze vertelde ons dat ze ook niet wist wat ze voor ons kon doen en ze zei dat het haar echt speet. Daarna vroeg ze of ik door wilde gaan met de behandeling. Ik antwoorde huilend: "heb ik een keuze dan?" en ik keek daarbij naar Saban. Hij keek strak voor zich uit, klemde zijn kaken op elkaar en zei niets. Toen was het zover. Mijn hart bonkte, ik werd misselijk en mijn hoofd liep over van gedachten. Ik wilde alleen maar heel hard 'NEE' schreeuwen, maar ik was verstomd en versteend. Ik stond op en liep mee naar de behandelkamer.'

NOG MEER ZWANGERSCHAPPEN

Na deze abortus gaat het van kwaad tot erger. Ria moet nu elke dag werken in een raambordeel, meestal in Amsterdam, soms in Den Haag of Alkmaar. Ze moet meestal zeven dagen per week werken en de tijd die ze niet werkt heeft ze hard nodig

om een beetje uit te rusten. Uitrusten is moeilijk als Saban thuis is, want hij verkracht en mishandelt haar wanneer hem dat uitkomt. Ria raakt nog een paar keer zwanger. Eén keer liep uit op een miskraam nadat Saban haar langdurig in haar buik had getrapt. Bij twee andere zwangerschappen werd zij ook in haar buik getrapt, maar toen bleef

“Eén keer liep uit op een miskraam nadat Saban haar langdurig in haar buik had getrapt.”

het kindje leven en moest ze alsnog een abortus laten plegen. Na de abortussen moest ze direct weer aan het werk, *'zonder de twee weken noodzakelijke rust om bij te komen en de open wond te laten genezen'*, zoals jaren later in een rapport van de rechtbank was te lezen.

Nu is Ria weer zwanger. Kort nadat ze dat ontdekte heeft ze een plan uitgedacht. Dit kind zal ze houden, koste wat kost! Ze dacht eigenlijk dat ze niet meer zwanger kon raken, gezien al het geweld dat ze al die jaren had ondergaan. Dus is dit een grote verrassing. Samen met een klant, die niet geloofde in het smoesje dat haar blauwe plekken veroorzaakt waren door een val van de trap, maar die in de gaten had dat Ria gedwongen werkte en mishandeld werd, maakte ze een ontsnapingsplan.

Ze verbleef een tijdje in een safe-house en deed aangifte. De wrede pooier Saban werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en een geldboete. Ria heeft een prachtige zoon gekregen en probeert een nieuw leven op te bouwen.

Tanja Blokland is oprichter van Power in Purity

Ik was **de enige** die voor mijn kind wilde kiezen

RENSKE

Na een relatie van anderhalf jaar raakte ik, door de pil heen, in verwachting. Daarvoor had ik twee miskramen meegemaakt. Een kindje laten weghalen, had ik nog nooit gedaan. Mijn partner was niet klaar voor een kindje en wilde wachten tot we alles beter voor elkaar zouden hebben. Ook iedereen uit onze omgeving vond het beter dat we het weg zouden laten halen.

We hadden gesprekken gehad bij de huisarts en het voelde bij mij alsof ik geen keuze had: óf ik liet het weghalen en alles bleef zoals het was, óf ik hield het kind, maar raakte alles en iedereen daardoor kwijt. Een onmogelijke keuze!

Op een bepaald moment moesten we toch de beslissing nemen want de tijd raakte op. Uiteindelijk stemde ik in met de abortus omdat ik mijn partner niet kwijt wilde raken. Daarna leek alles weer fijn te zijn, maar toch lukte het me niet om het gevoel te negeren dat het niet goed voelde en dit uitte ik naar mijn partner. Ik kon het niet, mezelf voorstellen in een kliniek. Hoe ik daar zou liggen om de behandeling alleen te ondergaan en daarna "leeg" weer naar huis. Ik zag mezelf niet verder leven alsof er niets was gebeurd of had kunnen bestaan.

Ik kreeg verwijten dat ik expres zwanger was geworden en ontving de naaste berichtjes van mijn boze ouders – die me onverstandig vonden en me lieten vallen – en ook van mijn partner die me uiteindelijk verliet. Ik vroeg de verloskundige om een echo, zodat ik naar het kindje kon kijken om zo naar mijn eigen gevoel te luisteren, zonder invloeden van buitenaf. Ik besloot het kindje te houden, omdat er voor mij niet te leven viel met de gedachte het weg te laten halen. Want dat was het: ik moest ermee leven, niemand

anders. Ik dacht: *'als het niet zo moest zijn, dan had ik wel weer een miskraam gekregen'*. Soms wenste ik dat dat zou gebeuren, zodat ik niet meer hoefde te kiezen.

"Een jaar lang gratis voeding, luiers en alle andere spullen voor de baby. Ik barste in tranen uit..."

De weken daarna was ik alleen en verdrietig, maar ik pakte toch door. Ik boekte een echo om het geslacht te zien, zodat ik een gender reveal feestje kon geven. Zo deed ik toch nog de dingen die ik ook had willen doen als het met mijn omgeving anders was gelopen. Op die manier hoefde ik me minder rot te voelen.

Tijdens de scan hield de baby de beentjes bij elkaar zodat er niets bepaald kon worden en ik mocht een week later terugkomen. Toen bleek het kindje een jongetje te zijn en ik was dolblij. Euforisch zelfs! Dat bleef zo tot aan de 20 wekenecho. Vanaf dat moment voelde ik me intens verdrietig dat ik het geluk van het krijgen van een gezond kindje niet kon delen. Soms miste ik het samenzijn met mijn ex en kampte ik met veel woede.

Ik las een artikel over de *Week van het Leven* dat mij aangreep. Ik wilde mijn gevoelens delen en dus besloot ik om op de site mijn verhaal te doen. Ik wilde een stem geven aan andere vrouwen die in een vergelijkbare situatie zaten. Kees van Helden, de directeur van Schreeuw om Leven, belde en ik voelde me

door het gesprek gesteund en niet zo alleen. Dat deze stichting bestond was gewoon onwerkelijk en dat mijn verhaal ook nog in het magazine verteld zou worden, was meer dan ik durfde te dromen.

Daarna vertelde hij me dat er een sponsorplan was en dat dit ook mij werd aangeboden. Een jaar lang gratis voeding, luiers en alle andere spullen voor de baby. Ik barste in tranen uit, ik kon het niet geloven en was zo ongelooflijk dankbaar. Hulp van mensen die mij helemaal niet kenden en voor me klaar stonden. Bizar, mooi en fijn! Ik kreeg een buddy, een schat van een vrouw, waar ik uren mee kon praten en het was oprecht leuk als ze er was.

Ver in de zwangerschap nam mijn ex weer contact op, omdat hij het kindje wilde erkennen. We kozen om samen te gaan praten met een mediator. Na een aantal gesprekken bloeide het tussen ons weer op en na vier sessies besloten we de knoop door te hakken, mede omdat de zwangerschap al bijna voltooid was. We stonden dit keer voor een veel prettigere keuze: óf alles netjes regelen óf samen verder.

Nu wonen we officieel samen met een burgerlijk naambordje op de deur en genieten we van en met elkaar. Wie had dat gedacht.

Wij zijn van heel ver gekomen en hebben geluk gehad dat liefde heeft overwonnen. Want ik heb het al een keer eerder helemaal alleen gedaan. Niets is onmogelijk en natuurlijk wil je het ideaalplaatje zoals het hoort, maar het leven is nu eenmaal vallen en opstaan en niets is perfect of wat het lijkt. Luister naar je gevoel en volg je hart want die weet de weg!

Renske heeft, omwille van haar privacy, gekozen voor een fictieve naam.

Ongepland zwanger: Van niets te bieden naar moederschap

MONIQUE NAUTA

Nadat mijn verking met een jongen, waar ik erg veel van hield, was beëindigd, sloeg ik enigszins op hol. Dobberend op mijn gevoel stortte ik mij in de ene na de andere relatie. Daarbij ging ik heel onzorgvuldig met voorbehoedsmiddelen om. Na een nacht met een man die ik pas één keer eerder had ontmoet, zag ik geen andere oplossing dan de morning-after pil. De dokter gaf aan dat ik de pil meteen kon komen halen.

Plotseling stond mijn vader voor de deur. Hij zou me ophalen om het weekend bij mijn ouders door te brengen in plaats van op mijn kamer in Den Haag. *'Dan maar geen morning-after pil. Laat maar zitten, ik ben vast niet zwanger.'* Ik kon immers niet tegen mijn vader zeggen dat ik nog even naar de dokter moest.

Een poosje later bleek ik toch zwanger. Het was niet te ontkennen wat het staafje in mijn hand me vertelde. Ik viel op mijn bed en probeerde te beseffen wat dit betekende. *'Oh God'*, dacht ik. *'Zwanger van iemand die ik maar net kende en waarmee ik geen serieuze plannen had. Wat nu?'* Ik belde een vriendin op, zij kwam en zij bleef bij me. Ik moest eerst zekerheid hebben, dus stapten we het eerstvolgende spreekuur van

een dokter binnen. Daarna volgde het moordende wachten op de uitslag. Wordt het positief of negatief; perspectief of vernietiging van mijn toekomst? Om 14.00 uur mocht ik bellen: positief.

's Avonds werd mijn vriendin opgehaald door haar vader. Hij vroeg wat ik van plan was en vuurde een stortvloed aan goedbedoelde maar vreselijke vragen op me af:

"Je hebt niets te bieden. Je gooit je toekomst weg als je het houdt."

"Hoe denk je het op te voeden? Je hebt niets! Geen geld, geen man, geen huis, niets, absoluut niets. Je hebt niets te bieden. Je gooit je toekomst weg als je het houdt. Van hem hoeft je niets te verwachten, want hij loopt voor de verantwoordelijkheid weg. Het zijn alleen nog maar cellen. Haal het maar weg. Haal het in vredesnaam

weg! Hoe moet het als het naar zijn of haar vader gaat vragen? Wat moet je het dan zeggen? Je bent labiel, hoe kun je een kind opvoeden? Met je 20 jaar ben je te jong om die verantwoordelijkheid in je eentje te dragen. Haal het weg, Monique, haal het weg."

En ik? Ik kon maar niet beslissen en werd hun vragen zo moe! Ik barstte in huilen uit. Bij het afscheid zeiden ze allebei nog: *'We hebben het beste met je voor, Monique, we houden van je!'*. Wat daarna overbleef was alleen maar stilte en wanhoop.

Moeder worden?

Twee dagen bleef ik zweven tussen wel of geen abortus. Steeds bleven mijn gedachten terugkeren naar het idee dat ik niets te bieden had. Ik kon het maar beter weg laten halen, deze ongewenste vrucht die in mijn baarmoeder zat. Ik had gesprekken met het Fiom en met de VBOK. Bij het Fiom heb ik tegen een vrouw aangepraat en terwijl ik dat deed, groeide ik en werd ik sterk. Ja, ik werd moeder.

Ik begon te vechten voor mijn kind. Nog steeds bleven de feiten hetzelfde: het kind kwam niet gelegen en zou geen vader hebben, want ik wist

dat hij weg zou gaan. Ik stond er dus alleen voor. Maar, in mij groeide leven! Ik had geen geld te bieden, maar wat ik wel had, was een hart en de liefde die ik

ik zou met meer vrede in mijn hart aan de toekomst kunnen bouwen met een kind dan ik zou kunnen na een abortus.

Een maand geleden wist ik nog niet van het bestaan van jou. Kon ik nog hopen, dat zoiets mij niet gebeuren zou. Hij wil dat ik je weg laat halen, omdat niemand dan merkt dat hijzelf als ouder zou falen. Maar hoe jong je ook nog bent, ik weet al dat je bij mij zult horen; dat ik het niet ben, die heeft verloren, maar degene die jou niet erkent.

"Twee dagen bleef ik zweven tussen wel of geen abortus."

daarin voelde; de drang om dit ongeboren wezentje te beschermen! En die drang werd steeds sterker. Wat ik te bieden had, was mijzelf: liefde en leven.

Er leefde een kindje in mij! Een klein wonderdje dat zich had genesteld in mijn schoot. Ik zou het **alles** geven wat mij en de vader had ontbroken. Het zou moeilijk zijn, maar ik nam een besluit om mijn kind te houden. Ik wist op dat moment dat ik niet zou kunnen leven met de wetenschap dat ik een kind had kunnen hebben, maar het toch weg had laten halen. De toekomst zou er heel anders uitzien dan ik me had voorgesteld. Maar

Dit verhaal maakt onderdeel uit van het evangelisatieboekje *'Zoektocht naar Thuis'*.

Wilt u dit boekje, over de zoektocht van de auteur naar het thuiskomen bij God, gratis ontvangen of wilt u reageren? Maak dit kenbaar door een e-mail te sturen naar: zoektochtnaarhuis@gmail.com.

Voor veel vrouwen die onbedoeld zwanger raken, lijkt abortus de enige oplossing. Ze hebben niet altijd de middelen om voor hun kindje te zorgen. Hannah is zo'n vrouw voor wie abortus de enige uitweg leek. Toch klinken er nu vrolijke geluidjes vanuit de Maxi-Cosi.

Wesley, negen maanden oud, lacht trots zijn twee ondertandjes bloot. Zijn moeder Hannah (37) neemt hem op schoot. Ruim een jaar geleden was Wesley in de schoot van Hannah en toen zat ze in de wachtkamer van een abortuscentrum.

In het kantoor van Schreeuw om Leven in Hilversum doet ze haar verhaal. 'Ik heb een hele fijne jeugd gehad. Mijn ouders stonden altijd achter me, maar over relaties en seksualiteit werd nooit echt gepraat. Toen ik negentien was, raakte ik zwanger van mijn oudste, een zoon. In

Abortus leek de enige oplossing

KEES VAN HELDEN

mijn vierde studiejaar werd ik zwanger van mijn dochter, waardoor ik mijn opleiding niet af kon maken.' Na de geboorte van haar dochter richtte Hannah zich vooral op haar werk als communicatiemedewerker bij een plaatselijke gemeente. De relatie met de vader van haar dochtertje liep echter stuk.

Kindje

'Na de geboorte van mijn dochter wilde ik geen kinderen meer, omdat ik er alleen voor stond.' Toch kwam ze na zes jaar weer in contact met de vader van haar dochter. 'We wilden allebei geen kinderen meer, maar na een tijdje raakte ik toch zwanger. Mijn eerste reactie was: dit kan niet, ik kan dit niet. Ik besloot om voor een abortus te kiezen. Ik dacht: dat doe ik wel even. Maar toen ik bij de verloskundige kwam, zag ik op de echo dat het echt al een kindje was. Vanaf dat moment ging ik twijfelen.' Toch wilde Hannah de abortus doorzetten. 'Ik kon er met niemand over praten. Mijn familie had ik niet verteld dat ik in verwachting was, omdat ik het kindje toch zou laten aborteren. Uiteindelijk heb ik toch tegen de vader gezegd dat ik twijfelde. Het is een mensje, een leven, en wie ben ik om dat weg te laten halen? De vader werd boos en zei me dat ik er dan maar alleen voor moest zorgen. Daarop besloot ik toch maar om de abortus door te zetten: dat was voor iedereen beter.'

Al die tijd voelde Hannah zich vooral alleen. 'Ik zocht op internet naar iemand bij wie ik gewoon even mijn hart kon luchten. Zo kwam ik in contact met Anne-Mieke van Helden, van Schreeuw om Leven.' Anne-Mieke bleef in contact met Hannah en vroeg haar wat ze nodig had. Ondanks deze steun kon Hannah niet over de problemen van een derde kindje heen kijken. 'Je ziet

alleen de bergen bezwaren. Je ziet dat je alleen bent en dat je het financieel allemaal niet aan kunt.' Aan de andere kant van het verhaal bevinden zich Kees en Anne-Mieke van Helden, de directeur van Schreeuw om Leven en zijn vrouw. Kees, die even is aangeschoven bij het interview, vertelt: 'Anne-Mieke en ik hadden beloofd om, de avond voor Hanna's abortus-

"Ik wist niet hoe ik het moest doen, maar ik zou mijn kindje houden!"

afpraak, bij een lezing te zijn van een vrouw die wij begeleid hadden nadat ze een abortus had laten uitvoeren. De vrouw vertelde heel open over de negatieve impact van haar abortus. Later die avond bracht Anne-Mieke Hannah in contact met deze vrouw. Ze hebben wel een halfuur via de telefoon met elkaar gesproken. Onderwijl hebben wij in een ander zaaltje dit gesprek bij God gebracht met de vraag of Hij het wilde zegenen.'

Gewenst

Hannah: 'Op de dag van de abortus was ik 21 weken zwanger. De abortusarts maakte eerst een echo, voordat de hele procedure van start ging. Hij vroeg me: "Dus het is niet gewenst?" Toen barstte ik in huilen uit. De arts zei: "We proberen vrouwen hier te helpen, maar als je ergens niet achter staat, gaat een abortus je niet helpen." Vlak bij de kliniek stond een bankje, waarop ik heb nagedacht over mijn beslissing. Er ging zoveel door me heen. Ik dacht: wat zou mijn oma ervan vinden? Zij zou een abortus zeker heel erg hebben gevonden.

Toen kon ik de beslissing nemen. Ik wist niet hoe ik het moest doen, maar ik zou mijn kindje houden! Direct na die beslissing viel er een soort last van me af. Ik wist zeker dat ik de juiste keuze had gemaakt.'

Toen Hannah thuiskwam, belde ze direct Anne-Mieke op. 'Zij heeft me gekoppeld aan Karin, die als buddy met me mee zou gaan lopen. Door het sponsorplan van Er is Hulp kreeg ik alle luiers en een deel van de babyspullen vergoed. Karin komt regelmatig bij me langs om te kijken hoe het gaat en ik kan haar altijd bellen.'

Na haar beslissing durfde Hannah eindelijk aan haar familie en vrienden te vertellen dat ze in verwachting was. 'Ze waren allemaal superblij en trots op me dat ik het kindje heb gehouden. Achteraf schaam ik me dat ik überhaupt heb nagedacht over de optie van een abortus. Ik zou me geen leven zonder mijn zoontje kunnen voorstellen. Ik zou tegen alle jonge vrouwen willen zeggen dat een kind krijgen het mooiste is wat je kan overkomen. Ook al zie je het nu niet zitten, er zijn altijd mensen die je willen steunen.'

Dit artikel is eerder geplaatst en met toestemming overgenomen van Pro Life, christelijke zorgverzekeraar.

Bang dat je zwanger bent? Denk je aan een abortus? Of heb je een abortus gehad?

Kijk voor informatie of hulp op: www.erishulp.nl

Een brief, misschien aan jou geschreven

Lieve aanstaande mama's,

Voor jullie schrijf ik mijn verhaal, over hoe ik het heb ervaren om ongepland zwanger te raken en toch mijn kindje hield. Ik zat in een ingewikkelde relatie waarin ik niet langer gelukkig was en mezelf was kwijt geraakt. We leefden als broer en zus in één huis. Alle chemie was weg.

Samen hebben we een dochter van negen. Mede omwille van haar bleven we samenwonen, maar eigenlijk ontbrak het hele gezinsleven. Ieder deed zijn ding, als je begrijpt wat ik bedoel.

De beslissing die ik in die tijd heb moeten nemen was ontzettend moeilijk. Ik was zo bang en onzeker over wat de mensen om me heen ervan zouden denken. Ik was namelijk zwanger geraakt van een getrouwde man, terwijl ik zelf ook in een "relatie" zat. Waar deed ik nou goed aan? Koos ik voor de makkelijke weg of juist de moeilijke?

Natuurlijk heb ik dit ook besproken met de vader van mijn ongeboren kindje. In het begin vond hij het geweldig en wilde hij er graag voor gaan, maar naarmate mijn zwangerschap vorderde, vond hij het toch beter als ik voor abortus zou kiezen. Daarop maakte ik een afspraak bij mijn huisarts.

Het was een vrijdagmiddag, de zon scheen en daar liep ik naar mijn huisarts om de verwijsbrief voor het abortuscentrum op te halen. Toen ik bij het abortuscentrum aankwam, waren daar twee mensen die mij aanspraken en mij het kaartje van *Er is Hulp* gaven. Ik las het op mijn gemak en dacht: *'laat me toch even contact opnemen.'* Ik kreeg een hele lieve mevrouw aan de lijn die mij geruststelde en me wilde helpen om de juiste keuze te maken. Na een aantal telefoongesprekken met Er is Hulp heb ik toch een afspraak bij het abortuscentrum gemaakt, om een intake en echo in te plannen. Ik kreeg de echofoto mee voor tijdens de bedenktijd, om daarna een tweede afspraak te maken voor de abortus. Een week later heb ik gebeld voor die afspraak.

'Ik was zo bang en onzeker over wat de mensen om mij heen zouden denken.'

Ik nam mijn moeder mee. Er volgde eerst een gesprek, daarna kreeg ik twee pillen. Eén moest ik ter plekke innemen en de andere thuis. Die eerste zou ervoor zorgen dat ik een miskraam zou krijgen. De mevrouw gaf de pil aan mij maar ik kon hem niet innemen en barste in huilen uit. Ik ben naar huis gegaan en heb weer een paar dagen nagedacht over wat ik nu precies wilde.

Uiteindelijk heb ik opnieuw gebeld voor een afspraak. Maar, toen die dag eenmaal aanbrak, heb ik het laten afweten en ben ik niet meer gegaan. Ik volgde mijn hart, hoe moeilijk het ook zou worden. Ik wilde mijn kindje houden en er helemaal voor gaan. Het was de moeilijkste beslissing die ik ooit nam, maar wel de juiste!

Na een paar weken kon ik niet meer met dit geheim leven en heb ik het mijn vriend, de vader van mijn dochter, verteld. Ondanks het feit dat we geen echte relatie meer hadden, barste hij in huilen uit, waarna ook mijn hart brak. Ik dacht alleen maar: 'wat heb ik hem aangedaan? Waar waren we al die tijd mee bezig? Wat bezielde ons om het zo ver te laten komen?'

Ik voelde me ontzettend schuldig, maar tegelijkertijd opgelucht. Het verbaasde me dat hij mij stevig vasthield en zei dat alles goed zou komen. Die nacht vertrokken we naar onze vakantiebestemming. We zouden twee weken met de auto naar Zwitserland gaan. Ondanks alles deed het me goed. Ik kwam zelfs tot rust! Hierdoor heb ik veel kunnen nadenken. Ik werd mega trots op mezelf, dat ik mijn kindje nog bij me had en geen abortus had gedaan. Zonder mijn moeder en Er is Hulp had ik het niet kunnen doen. Dankzij hen heb ik een jaar lang recht op voeding en Pampers voor mijn baby en daar ben ik eeuwig dankbaar voor. De vader van mijn baby is helaas niet meer in beeld en dat vind ik voor nu ook wel even best zo. Ik focus me nu op een toekomst waarin alles vanzelf goed zal komen.

'Ik wil iets zeggen tegen alle mama's.'

Ik wil iets zeggen tegen alle mama's, die misschien in een soortgelijke situatie zitten: je bent niet alleen! Volg altijd je hart, want dan alleen kun je de juiste keuzes maken. Ik ben nu een super gelukkige mama van een vrolijk, lief kereltje dat alweer drie maanden oud is en waar ik zoveel liefde van terugkrijg. Ik zou me geen leven meer zonder hem kunnen voorstellen. Ja, ik ben een trotse mama van twee!

Met vriendelijke groet,
Anoniem

Geef een vrouw alle kans om voor haar kindje te kiezen!

MONICA

Ik had een relatie met een veel oudere man. Ik zocht, bij gebrek aan liefde van mijn vader, liefde bij oudere mannen. Daar is deze relatie uit ontstaan. Ik weet niet meer waarom maar ik was een paar maanden daarvoor gestopt met de pil. Hij gebruikte geen condoom en daardoor ben ik zwanger geworden. Hij stond niet negatief tegenover de zwangerschap, maar had er ook geen moeite mee als ik voor abortus zou kiezen. Hij liet het helemaal aan mij om wel of niet voor het kindje te kiezen. In dat laatste geval zou ik met hem gaan samenwonen. Dat was positief, maar we wisten allebei dat deze relatie uiteindelijk geen stand zou houden. Het grote leeftijdsverschil speelde een rol, maar hij was ook heel anders dan ik en dat botste nogal eens.

“Na de abortus kwam ik erachter dat ik moedergevoelens had voor het ongeboren kindje.”

In die tijd woonde ik bij mijn ouders en had ik wisselende uitzendbanen. De relatie met mijn vader was niet goed, maar ik zag geen mogelijkheid om uit huis te gaan. Met mijn moeder liep het beter, maar toch kon ik er niet over praten, want ik verwachtte van haar geen positieve reactie. Het kwam er dus op neer dat ik niemand had om mijn situatie mee

te delen. Zelfs niet met de huisarts. Na de test was er wel een gesprek, maar ik heb daar geen goede herinneringen aan. We kwamen wel samen tot de conclusie dat abortus de enige juiste oplossing was, gelet op mijn omstandigheden. Maar ze zei niets over de bestaande opties om het kindje wel te houden. Kende ik God maar in die tijd, want dan was het niet gebeurd.

Eenmaal in de kliniek bleek ik ongeveer twaalf weken zwanger. Ik kan het niet goed meer herinneren, maar ik weet dat ik een narcoseprik kreeg en dat ik me heel ziek voelde toen ik wakker werd. Ik vermoed dat ze het gecuretteerd hebben, maar dat weet ik niet zeker omdat het al zoveel jaren geleden is. Het was geen fijne ervaring en er werden geen alternatieven aangeboden. Een medewerker was wel liefdevol en gaf me na de behandeling een witte boterham met kaas, die me goed smaakte. Ik kan me niet herinneren of er andere nazorg was. Ik heb alles alleen moeten verwerken, wat ontzettend lastig was. Na de abortus kwam ik erachter dat ik moedergevoelens had voor het ongeboren kindje. Dat leidde ertoe dat ik lange tijd geen seks wilde met mijn vriend, waarop er ruzie kwam, omdat hij dacht dat ik vreemdging. Hij had het allang verwerkt, zei hij. Ik vroeg me af of hij er wel verdriet van had, al heb ik dat nooit gevraagd in de tijd dat we samen waren. Daarna kwam mijn huidige man in mijn leven en kreeg ik ook een relatie met God.

De eerste tijd na de abortus deed het teveel pijn om eraan terug te

denken, dus stopte ik het diep in mijn hart weg achter een dikke muur. Ik worstelde voortdurend

“Ik wilde de pijn en de schuld die ik voelde kwijt.”

met schuldgevoelens richting het ongeboren kindje en God. Daarover heb ik regelmatig gesproken met de voorganger en een paar zusters binnen de gemeente waar ik inmiddels kwam. Dat ging gepaard met heel veel pijn. Bovendien had ik last van zelfveroordeling, waardoor het me moeite kostte om Gods vergeving te aanvaarden.

Later zijn mijn man en ik daar weggegaan en kwamen we in onze huidige kerkelijke gemeente terecht. Inmiddels was ik erachter dat het mogelijk was geworden om ongeboren kinderen te registreren in de gemeentelijke basisadministratie. Ik wilde de pijn en de schuld die ik voelde kwijt. Om over al deze zaken duidelijkheid te krijgen, nam ik contact op met *Er is Hulp*. Mijn kindje is inmiddels bij de gemeente aangegeven als Elia.

De Bijbelstudie *Vergeven en Bevrijd* heb ik samen met een pastoraal werkster gedaan. Ik ben God dankbaar dat Hij dat zo leidde, want ze

heeft me heel goed geholpen in dit proces. Het was niet makkelijk, maar het heeft me wel gesterkt. Met haar hulp ben ik in staat geweest het verlies van mijn kindje en de schuldgevoelens een plaats in mijn leven te geven. Ik ervaar nu dat God me vergeven heeft en ik ben dankbaar voor het feit dat ik hierdoor moeder ben geworden van een zoon, al heeft hij maar kort in mijn buik geleefd.

Als mijn persoonlijke omstandigheden beter waren geweest, had ik hem wel gehouden. Ik denk dat het ook zou hebben geholpen als er toen mensen waren die de voor- en nadelen van het houden van het kindje naast elkaar hadden gelegd. Dan had ik beter kunnen kiezen ook op basis van de mogelijke ondersteuning voor mijn kind.

Dat is ook wat ik vrouwen (en meisjes) mee wil geven, mochten ze in een dergelijke situatie zitten: Praat met mensen over deze beslissing. Misschien heb je geen mensen in je omgeving die je in vertrouwen durft te nemen. Neem dan contact op met *Er is Hulp*. Als je christen bent, betrek God erin. Zoek Zijn leiding. Ga niet over één nacht glad ijs, ook niet als je hele omgeving zegt dat abortus je enige keuze is, terwijl jij voor het kindje wilt kiezen.

Monica heeft, omwille van haar privacy, gekozen voor een fictieve naam.

Een analyse van 222 abortusverhalen

KEES VAN HELDEN

Spijt na abortus is een groot taboe in Nederland. Vooral binnen de pro-choice beweging lijkt de erkenning van spijt na abortus een doodzonde. Toch blijkt uit talloze getuigenissen dat spijt na abortus bestaat en dat deze lang niet altijd binnen vijf jaar verdwijnt. In dit artikel nemen we u mee langs in totaal 222 ervaringsverhalen uit twee bronnen: keuzehulpbegeleider Fiom getuigenissen in seculiere kranten en tijdschriften.

FIOM: SCHAT AAN INFORMATIE

Sinds 2013 kunnen vrouwen op de site van Fiom eerlijk vertellen over hun abortus. Sindsdien werden er 173 verhalen online gedeeld. Deze verhalen vormen een schat aan informatie over hoe de vrouwen tot een abortus besloten, of ze tevreden zijn over hun toenmalige keuze of dat ze juist spijt hebben. Ook komt naar voren welke invloed de abortus heeft gehad op de relatie met hun partner en of de abortus gevolgen heeft voor hun leven na de abortus?

Schreeuw om Leven onderzocht alle 173 verhalen. Deze waren vaak zo heftig dat het niet mogelijk was om na het ene verhaal, direct met een ander verhaal door te gaan. De rode draad door de verhalen heen is het worstelen met de vraag: "wel of geen abortus". Een abortus is geen eenvoudige keuze die zomaar gemaakt wordt. Dit proef je door alle verhalen heen. Een ander punt dat met regelmaat (26 x) terugkomt is dat vrouwen ondanks het trouw slikken van de pil toch zwanger waren geraakt.

Citaat¹:
'Maar ik dacht 'nee ik kan niet zwanger zijn, niet van hem en ook niet van mijn ex, want ik slik de pil'.'

De vraag die naar aanleiding hiervan gesteld kan worden is: Zou de roep

om anticonceptie gratis beschikbaar te stellen wel het beoogde effect hebben? Uit de verhalen van 2013 t/m 2019 blijkt dat twee derde van de vrouwen spijt heeft van haar abortus. Niet bij alle verhalen is te herleiden of ze tevreden zijn met hun beslissing of juist spijt hebben. Alleen de verhalen met duidelijke spijt zijn meegenomen in de telling.

Citaat:
'Ik weet niet meer hoe ik verder moet. Dit was de slechtste beslissing uit mijn leven met enorme gevolgen.'

Citaat:
'Daar lag ik dan. Ik kreeg koude gel op mijn buik en de arts startte de echo. Hij had het scherpje zo gedraaid dat ik niet kon kijken, maar ik wilde kijken, ik wilde m'n kindje zien. Ik had het NOOIT moeten doen. Ik had naar mezelf moeten luisteren. En ik had moeten kiezen voor het kindje.'

Meer dan 75% van de vrouwen beschrijven de gevolgen van hun abortus. Hierbij moet men denken aan wisselende stemmingen, twijfel, psychische problemen, slapeloosheid, pijn, verdriet, nachtmerries, het niet kunnen zien van zwangere vrouwen, het verbreken van vriendschapsrelaties, of erger tot zelfs een poging tot zelfmoord.

Citaat:
'De pijn die ik lichamelijk had is niks vergeleken met de emotionele pijn. Mijn meisje zul je altijd blijven. Ik hou van je.'

Niet alle verhalen vertellen over de betrokkenheid van de vader van het kindje. In verschillende verhalen komt de vader helemaal niet voor of lezen we dat de abortus spanningen veroorzaakte in de relatie, waarbij onduidelijk blijft of de relatie is beëindigd.

In 36% van de verhalen is duidelijk dat de relatie na de abortus is stukgelopen. Verscheidene vaders namen direct de benen nadat ze te horen kregen dat ze vader zouden gaan worden, dus al voordat er een abortus had plaatsgevonden. Uit verschillende verhalen blijkt duidelijk dat de relatie zowel met als zonder abortus waarschijnlijk ook niet in stand zou zijn gebleven.

Citaat:
'Toen ik het vertelde aan mijn toenmalige vriend verliet hij me. Hij wou er niks meer mee te maken hebben.'

De invloed die de omgeving uitoefent op de besluitvorming tot een abortus is regelmatig dramatisch te

noemen. Hierbij valt te denken aan de rol van de vader van het kindje, de ouders of de familie en vrienden. Niet alle verhalen spreken over de besluitvorming, alleen die verhalen die daar duidelijk over zijn, werden meegenomen in de percentages. Ruim 57% geeft aan dat de omgeving invloed heeft gehad op het abortusbesluit. Geregeld valt in dit soort verhalen te lezen dat de vrouwen met steun wél voor hun kindje hadden willen gaan.

Citaat:
‘Het kwam er op neer dat, als ik ons kindje zou houden, ik thuis niet meer welkom was.’

Niet alle vrouwen kijken negatief op hun abortus terug. Er zijn er ook die tevreden of blij zijn met hun keuze vóór abortus. De tevredenheidsvraag is echter geen makkelijke. Regelmatig valt te lezen dat de vrouw vertelt hoe ze worstelt met de abortus en tegelijkertijd toch tevreden is met de beslissing. Hieruit blijkt opnieuw dat de keuze tot een abortus geen eenvoudige keuze is. Er komt veel kijken bij de keuze en deze is onomkeerbaar. Voor zover dat uit de verhalen is te herleiden, geeft net geen 20% van de vrouwen aan tevreden te zijn met de beslissing voor abortus.

Citaat:
‘Ik wist ook dat ik het niet zou vertellen aan de “vader” van het kind.

We zijn wel samen maar ik wilde dat dit echt mijn keus zou zijn.’ De verhalen roepen verschillende vragen op waar serieuze aandacht voor nodig is. Bij twee derde van de vrouwen is sprake van spijt van haar keuze die niet meer terug te draaien valt. Hebben ze dan de juiste hulp gekregen om te komen tot een goede keuze? Krijgen vrouwen vooraf de juiste informatie en wordt hun gewezen op het grote aantal dat met problemen te maken krijgt na een abortus?

Citaat:
‘Als ik had geweten dat er veel instanties zijn waar ik terecht kon zodat ik niet financieel in de schulden zou raken dan was ik nu nog zwanger.’

Citaat:
‘Tot mijn grootste spijt had ik opgegeven om te vechten, en liet ik mijn ouders mij forceren om een abortus te plegen. Die dag, 22 juni 2017, is de donkerste dag van mijn leven.’

Worden de vrouwen wel voldoende gewezen op de mogelijke gevolgen van een abortus zoals bijvoorbeeld spijt, pijn, verdriet of psychische gevolgen na een abortus en wat heeft de abortus voor mogelijke gevolgen voor de huidige relatie met de vader van het kindje? Als een vrouw kiest voor een abortus om de relatie te redden en die eindigt alsnog na de

abortus, dan is dat dubbel verdrietig. Je bent je kindje kwijt én je relatie is over.

Citaat:
‘Ik mis hem, of haar. Ik wil het kindje in mijn armen nemen en knuffelen, zonen en liefhebben. Het kan gewoon niet. Ik kan het niet terugdraaien en dat maakt me zo verdrietig.’

SPIJTVERHALEN IN SECULIERE MEDIA

Dit soort getuigenissen komen we niet alleen tegen op de website van FIOM. De afgelopen jaren zijn steeds meer vrouwen met hun abortuservaring naar buiten gekomen, daarbij aangemoedigd door vrouwen die hen al, vaak tegen de mediastroom in, zijn voorgegaan.

Zulke getuigenissen waren te lezen in allerlei tijdschriften en kranten, zoals *Libelle*, *Linda*, *Flair*, *Viva*, *Grazia*, *Margriet*, de *Telegraaf*, *Trouw* en daarnaast op vele blogs en forums. Ook in deze seculiere publicaties komen we herkenbare lijnen tegen. Van de 49 verhalen die we hebben bekeken, maken er 30 melding van duidelijke spijt, dat is bijna twee derde. In nog meer verhalen (38) benoemen de gevolgen die de vrouwen ondervonden van hun abortus. Al was er binnen deze groep niet altijd

sprake van spijt, de gevolgen waren evenwel groot. Het ligt er niet om hoe die vrouwen hun abortusgevolgen beschrijven. We citeren er enkele.

Yvonne in de Linda:
“Ook al heb ik geen spijt, ik blijf het emotioneel vinden. Na de abortus ben ik in een acht maanden duren-de depressie terecht gekomen.”⁵

Nova in Libelle:
“Nog elke dag denk ik aan mijn baby. Ik heb zo'n spijt. Zo verschrikkelijk veel spijt. Maar ik weet niet of ik spijt heb van de abortus zelf, of van hoe het is gelopen. Voor mijn gevoel is dit mij echt aangedaan en had ik op dat moment geen andere keus.”²

Françoise in Viva:
“Een kind: dat was wat ik óók wilde. Ik had één kans weggegooid, ondoordacht laten wegzuigen, en dat sneed door me heen.”³

Angelique op ZE.nl:
“Ik kon niet meer stoppen met huilen. Wat had ik gedaan? Waarom heb ik mijn kindje weg laten halen?? Nu, een ruim jaar later, heeft Angelique er nog steeds elke dag spijt van. Na de abortus viel ze al snel in een zwart gat.”⁴

Kim op *Glamour.nl:*
“Na de ingreep in de kliniek was ik een paar dagen misselijk. Nu word

ik al acht jaar misselijk wanneer ik ergens een advertentie zie met een blij baby. Dan draait mijn maag zich om en fluister ik in gedachten een ‘sorry’ naar het kindje dat nooit geboren mocht worden.”⁵

In de verhalen komt ook naar voren dat niet iedere vrouw vrijwillig kiest voor een abortus. In maar liefst 26 van de 49 verhalen vertellen de vrouwen hoe voor een abortus werd “gekozen” onder invloed van de directe omgeving: partners, ouders en vriendinnen.

Vrouwen spreken van apathie op het moment van de keuze, waarbij ze zich hebben laten leiden door anderen. Daarna kan er spijt komen over hoe het gegaan is, zoals bij deze vrouw:

Op Mamaplaats.nl:
“Elke dag denk ik terug aan die periode. Ik had moeten zeggen dat ik dat niet wilde, moeten zeggen dat ik het kindje wilde houden, op moeten komen voor mezelf.”⁶

De verhalen van Fiom en verschillende seculiere mediakanalen vertellen dezelfde boodschappen als de ervaringen bij Er is Hulp, de hulpverleningsafdeling van Schreeuw om Leven. Om die reden wil Schreeuw om Leven zich nog meer gaan inzetten op voorlichting over mogelijke gevolgen van abortus en hulp aan

vrouwen die worstelen met hun abortuservaring. Wat zij voelen en ervaren is echt en dit willen wij niet bagatelliseren, wat anderen soms wel doen. We doen graag mee met Fiom om het taboe rondom abortus te doorbreken en hulp te bieden. Daarbij doen we tevens een dringende oproep aan de media en delen van de Tweede Kamer om niet meer te doen alsof een abortus geen gevolgen heeft en iedereen zelf een goede overwogen vrije beslissing neemt. De ervaringsverhalen laten duidelijk een ander verhaal zien.

Daarom is het belangrijk om op allerlei manieren bekend te maken dat vrouwen er niet alleen voor hoeven te staan als ze voor hun kindje kiezen. Dat ze op ondersteuning kunnen rekenen. Dat bekend maken kan door middel van posters, advertenties, op beurzen en in gesprekken, tot op het trottoir nabij abortuscentra. *Er is Hulp* wil er zijn voor al die vrouwen in nood.

Bronnen:

- 1 Alle citaten komen uit de anonieme verhalen uit 2013-2019, gepubliceerd op de website van Fiom: www.sol-leef.nl/leef-fiom
- 2 www.sol-leef.nl/libelle
- 3 www.sol-leef.nl/viva
- 4 www.sol-leef.nl/ze
- 5 www.sol-leef.nl/glamour
- 6 www.sol-leef.nl/mamaplaats

Dubbele abortus, dubbel spijt

JOYCE

Toen ik een jaar of 17 was, raakte ik voor het eerst zwanger. Ik had een "relatie" met een jongen die zich bezighield met criminele activiteiten, al heb ik nooit precies geweten wat. Het ging in elk geval altijd over geld, wapens en drugs, maar het naadje van de kous wilde ik ook niet weten. Ik wist dat het geen relatie voor het leven zou zijn, maar zoals ik er toen in stond gaf dat niet.

Toen mijn menstruatie uitbleef, wist ik eigenlijk wel hoe laat het was. Ik deed een zwangerschapstest en inderdaad: ik was zwanger. Ik kon het nauwelijks geloven. Wat nu?! Ik overlegde met hem, maar eigenlijk had ik in mijn hart al het besluit genomen. Ik koos voor

een abortus. Kort daarna verbraken we het contact. De precieze reden weet ik niet meer, maar er was sprake van een ruzie. Gezien de korte duur van mijn zwangerschap, kwam ik in aanmerking voor de abortuspil. Ik weet nog dat ik vijf dagen bedenktijd kreeg, terwijl ik er helemaal niet over na wilde denken.

Ik kijk op die periode terug als een roes. Ik deed het gewoon en zou daarna weer verder leven en vergeten wat er was gebeurd. Maar psychisch heb ik er schade van ondervonden en het heeft mijn zelfbeeld enorm beschadigd. Het deed ook ontzettend zeer om te zien dat mensen in mijn omgeving kinderen kregen. Hoe vaak heb ik niet gepro-

"Het deed ontzettend zeer om te zien dat mensen in mijn omgeving kinderen kregen."

beerd om onder een kraamvisite uit te komen, of slikte ik mijn tranen weg bij het vasthouden van een baby, om vervolgens in de auto naar huis te huilen en brullen als een klein kind. Ik sprak met niemand over mijn pijn en op den duur werd het een onderdeel van mijn "geheime leven".

JAREN LATER

E. was een jongen die ik al heel lang kende en voor wie ik altijd een zwak heb gehad. Onze "relatie" was echter wispelturig. Naderhand bleek dat hij gewoon een vriendin had. Dat was een moeilijke situatie voor me, maar ik had nu eenmaal een zwak voor de man.

Ik slikte in die tijd geen anticonceptiepil, omdat het slecht voor je lichaam is en vanwege de geestelijk negatieve uitwerking die het kan hebben. Daarnaast wilde ik trouwen en kindjes krijgen. E. wist me steeds weer te overtuigen om af te spreken, met alle gevolgen van dien. Had ik maar de kracht om "nee" tegen hem te zeggen.

Mijn menstruatie bleef uit. Stiekem hoopte ik natuurlijk dat het door de stress kwam, maar diep van binnen wist ik beter. Ik was zwanger, voor de tweede keer. Na de positieve test, nam ik meteen contact met hem op. Hij gaf aan dat ik het kindje het best kon laten weghalen. Hij had weer een relatie met een meisje en wilde dat niet opgeven. Daarvoor had hij geregeld aangegeven dat hij serieuzer met me wilde zijn, maar uiteindelijk bleek dat niet zijn intentie.

Nee, ik zag het niet zitten om het kindje alleen op te voeden. Bovendien had ik een burn-out en een depressie, waardoor ik door de bomen het bos niet meer kon zien, laat staan dat ik mezelf zag als alleenstaande moeder. Daarnaast wilde E. dus niet met me verder en ik wilde wel graag een serieuze relatie met een christelijke jongen. Dat zou toch nooit lukken met een kind van een ander?

Eenmaal bij de kliniek ging alles snel. Er was een kort en onpersoonlijk gesprek, een echo en er werden wat vragen over mijn gezondheid gesteld. Daarna kreeg ik een pilletje dat ik ter plekke moest innemen. Ik weet nog dat ik twijfelde, maar de arts bleef me aankijken, net zo lang tot ik het had weggeslikt. Weer durfde ik geen "nee" te zeggen. Voor thuis kreeg ik een ander pilletje mee. De ene zou het vruchtje doden en de ander zou het afstoten, zo werd

"Ik heb ontzettend veel spijt ervaren. Nog steeds denk ik eraan bij iedere baby die ik zie en bij iedere vrouw met een bolle buik."

er gesproken. Thuis heb ik nog even getwijfeld om dat andere pilletje te slikken. Wat als het kindje nog zou leven? Wilde ik dit wel echt? Maar tegelijkertijd was ik bang voor de gezondheidsrisico's en de toekomst. Ik nam het pilletje in, werd ongesteld en dat was het dan.

Geen heftige bloedingen, zoals de eerste keer. Ook mijn cyclus ging gewoon verder. Vier weken later werd ik weer ongesteld en het was alsof er niks was gebeurd. Van binnen was ik echter verscheurd. Ik heb ontzettend veel spijt ervaren. Nog steeds denk ik eraan bij iedere baby die ik zie en

bij iedere vrouw met een bolle buik. Ik kan niet eens beschrijven hoeveel ik heb gehuild.

Wat ik veel gedaan heb is tellen hoe oud ze beiden zouden zijn en bedenken op wie ze zouden lijken. Nachtenlang lag ik in bed te huilen – en overdag vaak op het toilet. Ik kon altijd vrij goed met mijn emoties omgaan, maar zodra het om baby's ging werd het te zwaar.

Jaren later gaat het beter met me. Het litteken zal blijven, maar ik kan ermee omgaan. Ik ben tot levend geloof in de Heere Jezus gekomen en weet dat Hij mijn zonden heeft vergeven. Dat troost me, maar het gemis is gebleven. Dankzij een vriendin die wist van mijn pijn, kwam ik in contact met *Er Is Hulp*. Dat heeft me geholpen en daarom kan ik het anderen adviseren. Tegelijkertijd moet ik erbij zeggen dat ik me vasthoud aan Filippienzen 3:14 en 2 Korinthe 5:17. Op momenten dat schuldgevoelens en zelfmedelijden me overvallen, denk ik aan die teksten.

Ik zal mijn kinderen weer ontmoeten en daar zie ik erg naar uit, al emotioneert het me enorm. Zal ik ze herkennen en zij mij? Alles daar is volmaakt, dus er zal geen verdriet of schaamte zijn. Ik probeer me in te beelden dat ik ze omarm en sorry zeg; dat de tranen rijkelijk vloeien. Maar daar zijn geen tranen en geen pijn. Hoe het ook zij: Ik dank God voor Zijn genade in alles.

Joyce heeft, omwille van haar privacy, gekozen voor een fictieve naam.

Leven met een hazenlip

MARLEEN KROON

Het was oktober 2018. Mijn man en ik waren blij en dankbaar dat we in verwachting van ons eerste kindje waren. De eerste twintig weken waren zo voorspoedig voorbij gegaan, ik had vrijwel nergens last van. Tijdens de 20 wekenecho in het ziekenhuis ging de echoscopist het hele babylichaampje langs om eventuele afwijkingen op te sporen. Het kindje hield steeds een handje voor het gezicht, zodat dát stukje echo bewaard werd voor het laatst, alsof het zo moest zijn!

Nadat al het andere in orde bleek, scande ze opnieuw het gezichtje. Op eens zei ze dat ze een lipspleet zag. 'Is dat een hazenlip in de volksmond?', vroeg ik. Ze bevestigde dat. Terwijl we nog geen idee hadden wat er op

"De wetenschap dat we dit wezentje vanwege een schisis het leven mochten ontnemen, was verschrikkelijk."

ons af zou komen, bleven we blij en tevreden kijken naar de bewegende beelden op het scherm.

Eenmaal buiten de deuren van het ziekenhuis drong het pas echt door en kwamen de tranen. Ik zag

plotseling in wat een schisis was en begon allerlei bergen te zien. Ik zei tegen mijn man: 'Grote kans dat ons kindje later wordt gepest!'. Maar Rik zag alles met vertrouwen tegemoet: 'Het is óns kindje, wat maakt het uit hoe ons kindje is' Hij gaf mij veel rust, al vond ik het wel moeilijk.

Na de constatering van de schisis kregen we een meer uitgebreide echo bij 21 weken zwangerschap. Dat was in het Radboud UMC te Nijmegen. Na de echo moesten we nog even in de wachtkamer wachten voor een volgend gesprek. We kregen het aanbod om een NIP-test te doen vóór de 24 weken. Dit was vanuit de gedachte dat het levende kindje, dat ik voelde bewegen, nog weggehaald zou kunnen worden. Maar we wisten al genoeg uit de 20 wekenecho. De wetenschap dat we dit wezentje vanwege een schisis het leven mochten ontnemen, was verschrikkelijk. Zoiets kwam niet eens in ons op! Haar leven is toch even waardevol als dat van alle andere ongeboren baby's?

In dezelfde periode kregen we een column onder ogen waarin stond dat andere ouders wel een abortus hadden laten uitvoeren omdat hun kindje een schisis bleek te hebben. Dat raakte mij zó erg dat ik een tegengeluid wilde laten horen. Daarom ben ik na Liekes geboorte gaan bloggen via Instagram (@live.life.lieke). Mijn blogs gingen in eerste instantie vooral over haar *schisisreis*, maar inmiddels ook over andere alledaagse dingen.

Door artsen van het schissteam van het Radboud zijn we goed opgevangen. Voor de geboorte van Lieke kregen we meerdere gesprekken die ons écht voldoende hebben voorbereid. De schok na de bevalling, bij het zien van de schisis, bleef vol-

"Ondanks alles was haar eerste woordje gewoon 'mama.'"

ledig uit. Ook daarbij heeft de goede voorbereiding een rol gespeeld.

Natuurlijk zijn er wel wat kleine aanpassingen nodig geweest. Omdat Lieke geen vacuüm kan zuigen, moesten we haar voeden met een speciale fles waarbij je mee moet knijpen. Inmiddels is ze anderhalf en prima in staat om kleine stukjes brood en ander vast voedsel te eten. Ze krijgt pre-logopedie en daarmee wordt het vastere voedsel opgebouwd. In de toekomst zal ze veel logopedie krijgen. Veel klanken en woorden zijn lastig uit te spreken omdat haar gehemelte voorlopig nog open is. Ondanks dit alles was haar eerste woordje gewoon 'mama'. Iedereen zal begrijpen dat ik daar

best een beetje trots van werd.

In december 2019 zijn Liekes lip en achterste, zachte, gehemelte gesloten. De lipsluiting is prachtig geworden! Helaas werd bij de eerste controle na de operatie geconstateerd dat het gehemelte losgeweekt is. Dat was best een tegenvaller, maar als het goed is, wordt het later dit jaar opnieuw deels gesloten. Na die operatie volgt over een paar jaar de sluiting van het harde gehemelte. En nog weer later volgt de kaaksluiting. Er ligt nog een hele schisisreis voor Lieke en ons, maar we hopen die vooral te lopen met een dankbaar hart.

Ondanks alles hadden we deze periode in ons leven voor geen goud willen missen. Kijk eens wat een lief en levenslustig kindje we mochten ontvangen van onze Schepper! Al is het soms best moeilijk, vooral als je je kind moet achterlaten in de handen van chirurgen. Maar in alles voert dankbaarheid de boventoon. Dank ook voor de goede zorg die er in Nederland voor deze kinderen is.

Terwijl ik dit allemaal opschrijf is het juni 2020. We zijn wederom in verwachting! Ons tweede kindje hoopt deze maand te worden geboren. Dit keer waren er geen bijzonderheden en de laatste weken zijn voor ons toch wel steeds mijlpalen. We kijken ernaar uit en zijn benieuwd wat het wordt!

Wat als je arts abortus adviseert?

Eerder dit jaar deelden we op de Facebook pagina van *Schreeuw om Leven* een nieuwsbericht over een Britse vrouw die vier keer te horen kreeg dat abortus de beste optie was in haar situatie.¹ Haar baby zou niet één maar twee dodelijke aandoeningen hebben. Ze vertrouwde op haar gevoel en de baby kwam kerngezond ter wereld.

Het bericht leverde een stortvloed aan verontwaardigde reacties op. Hoe konden artsen vier keer fout zitten en waarom adviseren zij überhaupt omtrent de keuze om het kind wel of niet te laten leven? Bovendien zijn er meer ouders met overeenkomstige ervaringen. Daarom verbaasde het ons niet dat een aantal vrouwen op het bericht reageerden met hun eigen ervaringsverhaal over de druk van artsen om abortus te laten uitvoeren.

Graag delen wij met u zes getuigenissen over een ingrijpende prenatale diagnose, waarbij de arts soms een verkeerde inschatting maakte en soms bij lichte aandoeningen alsnog abortus adviseerde. Leef mee met deze ouders, die vertellen over hun verdriet, de druk van artsen en hun vertrouwen in de Heere.

Bron 1
www.so-leef.nl/metro

Artsen probeerden me van abortus te overtuigen

JANNIE HELMUS

VERHAAL #8

JANNIE

Ik was 35 jaar toen ik in 2012 zwanger raakte. Vanwege medische redenen stond ik al vroeg onder controle, maar het kindje groeide vooralsnog goed. Bij de 20 wekenecho zagen we zelf al dat het mondje open was vanwege een schisis, wat in de volksmond een hazenlip wordt genoemd. Uiteraard moesten we dit wel even verwerken, maar het was nooit een probleem. Op zo'n moment is het meer dat je jezelf afvraagt wat er allemaal gaat komen.

“Ik heb ze verteld dat ik nooit een beslissing zou nemen over het leven van mijn kind. Nooit!”

Toch werden we gevraagd om zo snel mogelijk een vervolgspraak in te plannen, zodat men het kindje verder kon bekijken. Ik zag daar geen

kwaad in, al viel me wel op dat ze er flinke haast mee hadden.

Na de uitgebreide echo dachten ze dat de hersenen niet goed groeiden en dat de beentjes scheef waren. Na afloop hadden we een gesprek en ze schetsten een zeer zwaar scenario, mede omdat het kind ook nog allerlei chromosomale afwijkingen kon hebben. Ze adviseerden ons dringend om met spoed een vlokcentest te doen.

‘Waarom die haast?’, vroeg ik. ‘Omdat u 22 weken zwanger bent en tot 24 weken de zwangerschap nog afgebroken kan worden’. Pas toen kreeg ik door wat de bedoeling was en ik moet zeggen dat ik echt in shock was. Ik heb ze verteld dat ik nooit een beslissing zou nemen over het leven van mijn kind. ‘Nooit!’

De rest van de zwangerschap was niet leuk, omdat ze hadden gezegd dat we er ernstig rekening mee moesten houden dat mijn kind niet levensvatbaar ter wereld zou komen. Maar daar was uiteindelijk niets van waar. Direct na de geboorte werd hij weggehaald voor scans en uitgebreid onderzoek. Ze konden geen ernstige dingen vinden. Hij werd

“Als ik niet gelovig zou zijn geweest dan had ik me die dag door de artsen laten bang maken, en dan was dit kereltje er misschien niet meer geweest.”

geboren met een Schisis en een chromosoomafwijking die absoluut niet levensbedreigend is. Verder is hij gezond. We hebben een krachtige, vrolijke, lieve jongen!

Nog steeds heb ik er grote moeite mee dat ze zo op ons hebben ingepraat. Als ik niet gelovig zou zijn geweest dan had ik me die dag door de artsen laten bang maken. Dan was dit kereltje er misschien niet meer geweest. Maar wie zijn wij om te oordelen over leven en dood?

Het doden van mijn kind was zijn geneesmiddel voor mij

PAULINA

Nadat ik al een half jaar dermatologisch behandeld werd met een zeker geneesmiddel, raakte ik zwanger. Zwangerschap werd in combinatie met dit medicijn ten zeerste afgeraden, zelfs tot zes maanden na gebruik. Dit heeft te maken met de sterke teratogene werking (vermogen tot beschadiging of misvorming van het ongeboren kindje). Ik was hiervan op de hoogte. Daarom waren mijn echtgenoot en ik zeer voorzichtig. We gebruiken de methode van natuurlijke gezinsplanning. De verhuizing, de nieuwe woonomgeving – en de stress die hiermee verbonden was – zorgden er echter voor dat ik een fout maakte in mijn waarnemingen en toch zwanger werd.

Het eerste bezoek aan de arts was een nachtmerrie, omdat hij het kindje geen enkele kans op een gezond leven gaf. Ik smeekte hem om hulp. Hij vroeg me om buiten te wachten en belde naar farmacologen en ziekenhuizen, om te informeren of er enige kans was voor mij en mijn kind. Maar helaas, toen ik in de consultatiekamer terugkwam, was het nog erger. Zijn diagnose was verschrikkelijk: 'Dit

geneesmiddel heeft een honderd procent teratogene werking. Er is geen enkele kans dat het kindje gezond geboren zal worden. Mogelijk zijn: een ernstige cerebrale stoornis, een waterhoofd, afschuwelijke misvorming, het syndroom van Down...'. Dit zijn slechts enkele van de afwijkingen die hij opsomde. Volgens de dokter zouden ze in mijn geval naar waarschijnlijk allemaal samen optreden.

“Wat was zijn voorstel? Abortus. Het doden van mijn kind was zijn geneesmiddel voor mij!”

Uiteindelijk wilde de dokter, na zijn monoloog en mijn huilbui, vriendelijk zijn door te zeggen dat er voor mij één uitkomst was. Hij zou mij er

doorheen helpen en de medische procedure zou niet moeilijk zijn. Naar zijn oordeel zou een week na de opstart alles achter de rug zijn. Wat was zijn voorstel? Abortus. Het doden van mijn kind was zijn geneesmiddel voor mij! Ik vroeg hoeveel tijd ik had om een beslissing te nemen. Hierop antwoordde hij dat er geen tijd voorhanden was en dat het geen nut had hierover na te denken, want dan zou het alleen maar moeilijker worden. Hij stelde voor mij een termijn vast: ik moest me bij hem over drie dagen melden, ongeacht de beslissing die ik zou nemen. Ik ging er wenend weg en liep over het voetpad als ware ik dronken. Ik belde naar mijn echtgenoot. Hij hoorde mij aan en zei dat hij nu niets zou antwoorden omdat hij dit in gebed moest voorleggen. Tot het einde van mijn leven zal ik God dankbaar zijn voor deze houding van mijn man tijdens dit vreselijke moment.

ARTSEN ZEIDEN DAT ER GEEN ENKELE KANS WAS

De volgende dag zei mijn man dat God ons toch dit leven schonk en dat we het niet mochten vernietigen.

We zouden ons dus moeten toevertrouwen aan God door te wachten. Dat was niet gemakkelijk. We gingen naar meerdere artsen in de hoop een andere diagnose te horen. Ik kreeg echter telkens weer een schok, omdat ze allen min of meer hetzelfde zeiden, zoals: 'Als U besluit uw kindje ter wereld te laten komen, dan zal het een plantje zijn en geen mens. Ziet U niet in wat dat betekent? U zult hiermee uw gezin en uw huwelijk verwoesten'.

EEN MOEILIJKE BESLISSING

Het was geen gemakkelijke tijd omdat ik vaak ruzie maakte met mijn man. Het huwelijk en het gezin waarvoor ik zo vocht, zouden deze moeten instorten? Dit kan ik niet laten gebeuren. Wat moet ik doen? Mijn kind doden? Satan wilde ons bewijzen dat wat de dokters zeiden waar was. Dan begon ik te denken: 'Die dokters hebben waarschijnlijk gelijk: ik kan mijn man en gezin verliezen'. Ik bad tot God, dat Hij me kracht zou geven om Zijn wil te aanvaarden – zelfs als die voor mij menselijk gezien zeer zwaar kon zijn omdat mijn kind ziek geboren kon

worden. En toen, in de achtste week van de zwangerschap, greep God in met Zijn kracht en macht. Op een zekere nacht kon ik niet slapen. Toen ik eindelijk indommelde,

“Alle orgaantjes van de baby waren gezond, zonder letsel of genetische afwijkingen.”

had ik een droom waarin demonische wezens me aanvielen. Om me veiliger te voelen, begon ik het Onze Vader te bidden. Toen ik toekwam aan de woorden 'Uw wil geschiede', verdwenen ze. Ik werd bezweet en verschrikt wakker.

Voor mij was dit een helder teken: toen ik instemde met de wil van God,

gingen de boze geesten weg. Het kind dat ik droeg, was mijn eigendom niet. Het was niet ik die dit kind het leven gaf. Daarom had ik geen rechten over dit leven, maar plichten als moeder. Sindsdien dacht ik nooit meer aan een ingreep. De tijd van de onderzoeken in Krakau kwam eraan. Mijn man en ik baden onderweg tot God, dat Hij ons zou helpen elk nieuws te aanvaarden. De arts begon woorden uit te spreken die duiden op een wonder: 'Er is niets mis; het kindje ziet er gezond uit'. We waren gelukkig, maar ook realistisch, omdat de volgende onderzoeken nog moesten volgen. Dus de onzekerheid bleef tot de twintigste week. Voor die volgende afspraak reed ik opnieuw naar Krakau. Het onderzoek vond plaats en de uitslag was fantastisch! Alle orgaantjes van de baby waren gezond, zonder letsel of genetische afwijkingen. Prijs hiervoor de Heer!

Dit artikel is overgenomen en ingekort met toestemming van Bemint.org1

Bronnen:
1 www.bemint.org/categorieen/getuigenis/is-abotus-een-remedie/

VERHAAL #10

MONIEK

Kies leven, voor zolang
het mag duren

MONIEK VENHUIZEN

'Kan ik je even spreken?,' vraagt ze. Aan haar gezicht zie ik dat het ernstig is. Snel zet ik een kop koffie voor haar en als we even later tegenover elkaar zitten komt het er hortend en stotend uit. 'Het is niet goed met het kindje ... en als het klopt wat de artsen vermoeden is de situatie zo ernstig dat we een abortus overwegen'. Er volgt een goed gesprek waarbij m'n gedachten soms afdwalen naar de kleine overlevingskansen die artsen mij ooit gaven.

Het is niet de eerste keer dat iemand met een dergelijk verhaal bij me komt. Het verwondert me altijd dat mensen juist mij uitkiezen om hun hart bij te luchten, terwijl ze mijn verhaal zo goed kennen. Ze weten dat artsen tegenwoordig standaard abortus adviseren als het kindje in de baarmoeder dezelfde afwijking heeft als ik. Immers: *'je wilt het een kind toch niet aandoen, dat het moet leven met zo'n ernstige ziekte?'*

"Mijn gezondheid zou steeds verder achteruit gaan, tot ik aan de gevolgen ervan zou overlijden, waarschijnlijk ergens rond mijn 18e levensjaar."

Ik heb een zeer ernstige afwijking aan mijn hart en longen, waarvan onduidelijk is of ik er mee geboren ben of dat het een gevolg is van een te late

ontdekking van een gat in mijn hart. Op mijn achtste werd *het Syndroom van Eisenmenger* bij mij vastgesteld. Er viel niets meer aan te doen. Mijn gezondheid zou steeds verder achteruit gaan, tot ik aan de gevolgen ervan zou overlijden, waarschijnlijk ergens rond mijn achttiende levensjaar.

Inmiddels ben ik 40 jaar, meer dan twee keer zo oud als mijn artsen ooit voorspelden dat ik zou worden. Ik heb mijn HBO diploma op zak en reis (buiten corona-tijd) de hele wereld over. Dat is mijn eigen ludieke manier om al die artsen het nakijken te geven. Ook ben ik al achttien jaar gelukkig getrouwd, de trotse moeder van een inmiddels volwassen pleegdochter en zet ik mij op vrijwillige basis op allerlei fronten in. Toen mijn cardioloog vorig jaar met pensioen ging, zei ze bij het afscheid: *'Ik had veel verwacht, maar niet dat jij hier nog tegenover me zou zitten tegen de tijd dat ik met pensioen zou gaan'.*

HEB IK EEN MAKKELIJK LEVEN?

Nee. Iedere dag word ik geconfronteerd met de gevolgen van mijn hart- en longafwijking. Ik ben altijd erg moe, snel buiten adem, heb een lage weerstand, heb het meestal koud en heb eigenlijk altijd wel ergens in mijn lijf ontstekingen. Ik weet dat iedere dag mijn laatste kan zijn. En ja, er zijn dagen dat dit gegeven als een zwaard van Damocles boven mijn hoofd voelt.

HEB IK EEN PRACHTIG LEVEN?

Als ik om me heen kijk, ben ik soms geneigd te zeggen dat ik een mooier leven heb dan menig gezond mens. Ik leid absoluut een waardevol leven! Juist daarom word ik zo verdrietig als ik hoor dat artsen een

abortus adviseren bij kinderen van wie verwacht wordt dat ze dezelfde gezondheidssituatie en levensverwachting tegemoet gaan als ik. En steeds is het argument: *'Wat voor*

"Als hulpverlener sprak ik genoeg mensen die helemaal gezond zijn en toch niet gelukkig. Daarnaast sprak ik veel mensen die niet gezond zijn maar toch gelukkig."

een leven zou zo'n kind hebben?' Ik begrijp heel goed dat ik een uitzondering op de regel ben. Dat het ook echt een wonder van onze grote God is dat ik mag leven zoals ik leef.

In mijn omgeving hebben meerdere ouders een abortusadvies naast zich neer gelegd. Net als in mijn leven, ging dat altijd gepaard met verdriet en zorgen. Soms overleed een kindje ook daadwerkelijk tijdens of na de geboorte. Veel vaker bleef het kind leven, maar had het wel (soms zeer ernstige) gezondheidsproblemen. Maar het moet gezegd worden: ik ken geen enkele ouder die spijt heeft van zijn of haar besluit om hun kindje te houden. Wat ik om me heen zie is vooral veel liefde, een leven dat écht ergens om draait en een kind dat van enorme waarde is

voor zijn of haar omgeving. En dat ondanks alle zorgen en verdriet dat dit alles met zich mee brengt! In al die gevallen getuigen de ouders ook van de bijzondere en liefdevolle zorg die ze van God hebben ervaren.

Maar het kan ook heel anders zijn. In mijn omgeving heb ik namelijk ook gezien dat mensen toch overgingen tot een abortus, omdat ze het hun kind niet wilden aandoen dat het moet leven met zo'n ernstige ziekte of afwijking. Ik heb daar altijd om moeten huilen, want het zegt indirect dat mijn leven en dat van zoveel anderen niet de moeite waard zou zijn.

Het valt me op dat veel mensen denken dat gezondheid een absolute voorwaarde is voor geluk. Ik kan ervan getuigen dat dit niet het geval is. Als hulpverlener sprak ik genoeg mensen die helemaal gezond zijn en toch niet gelukkig. Daarnaast sprak ik veel mensen die niet gezond zijn, maar toch gelukkig.

Als volwassene met een ziekte die artsen er tegenwoordig toe aanzet om abortus te adviseren, kan ik ervan getuigen dat een leven als het mijne juist heel waardevol is. Niet alleen voor mij, maar ook voor de mensen om mij heen. Omdat het laat zien waar het écht om draait. Omdat het je leert te genieten van de kleine dingen in het leven. Omdat het je leert het mooiste te maken van de scherven die je gekregen hebt. Het helpt je door te zetten en leert je te vertrouwen, zodat je het leven tegemoet kunt gaan aan de hand van onze Vader God.

Is dat zwaar en moeilijk? Ja! Had ik het willen missen? Nooit!

Twee maal een **onterecht** abortusadvies

FLOOR

Onze euforie was groot toen we op de echo twee hartjes zagen kloppen. In 2014 werd ik zwanger van mijn tweeling. Maar al snel stond het gezicht van de gynaecoloog bedrukt. Hij dacht toen namelijk nog dat ze in één zak lagen en dan zou het een *monoamniotische monochoriale* tweeling zijn (samen één zak en één placenta). Hij vertelde ons over de risico's van een dergelijke zwangerschap. Dit nieuws tijdens de eerste echo sloeg in als een bom.

Hij hoopte dat er een vlies zou zijn die scheiding maakte tussen de twee kindjes, maar hij gaf er weinig hoop voor. Toch gaf de tweede echo beter nieuws: er was een flinterdun vliesje zichtbaar tussen de twee kindjes. Het was de twaalfde week van mijn zwangerschap en helaas doemde daar een nieuw probleem op: de nekplooi meting. Van één kindje was de nekplooi veel dikker dan gemiddeld (4 mm). Bij de ander kon hij een gewone meting uitvoeren, al zou dat niet het uitsluitsel geven dat de kinderen geen afwijkingen hadden. De tweede bom was gevallen.

Ons werd aangeraden om naar het Algemeen Ziekenhuis Sint Jan Brugge te gaan, waar specialisten zaten op gebied van nekplooi-onderzoek om die bij de kindjes goed te meten en analyseren. De gynaecoloog legde ons uit hoe het zit met chromosomale afwijkingen. We kregen een

blad met procenten onder onze neus geschoven en opnieuw kwam de mogelijkheid ter sprake dat we konden kiezen voor het laten weghalen van één van de kinderen. Ook werd vruchtwaterpunctie aangeraden.

Toen was het mijn beurt om te spreken. Ik heb de gynaecoloog duidelijk gemaakt dat ik geen vruchtwaterpunctie wilde; dat ik geloof dat God de Maker is van deze twee kindjes en als ze een afwijking zouden hebben, we ze met heel veel liefde gaan opvoeden. Ze keek me strak in de ogen en zei op droge toon: *'mevrouw, u hebt niet één probleem,*

"Ze keek me strak in de ogen en zei op droge toon: 'mevrouw u hebt niet één probleem, het zijn er twee.'"

het zijn er twee'. Ik zal nooit vergeten hoe koel deze woorden uit haar mond kwamen. Ik bleef erbij: geen vruchtwaterpunctie. We lieten een echo maken, maar dit gaf geen duidelijkheid. De metingen waren binnen de kaders

voor "normale" metingen en waren dus goed, maar omdat mijn eigen gynaecoloog wel afwijkende resultaten kreeg, was het wachten geblazen tot aan de 20 wekenecho. Ik onderging de NIP-test, vooral om mijn man gerust te stellen. Het resultaat was "negatief" voor de chromosoomafwijkingen. Opgelucht! Maar, toen we later alsnog naar die 20 wekenecho gingen, werden we wederom gewaarschuwd dat we toch twee kinderen met chromosomale afwijkingen zouden krijgen. Ze kon de hartkamertjes namelijk niet goed zien. Bovendien was er bij één van de kinderen veel meer kalk in de botten zichtbaar dan bij de ander.

Tot de bevalling zaten we dus in onzekerheid, maar ik beviel van twee kerngezonde jongens. Gedurende bijna de hele zwangerschap was het voor ons niet mogelijk om euforie te ervaren, zoals het zou moeten zijn. Telkens kregen we op ons bord dat de kinderen afwijkingen konden hebben en steeds werd ons de optie aangeboden om één van beide kinderen te aborteren.

In 2019 werd ik wederom zwanger, ditmaal van één kindje. Opnieuw werd er bij de 12 wekenecho geconstateerd dat de meting van de nekplooi buiten de gewenste kaders lag. We waren weer aangewezen op de gynaecoloog in Brugge, maar ditmaal kwam had zij al een vruchtwaterpunctie ingepland zonder dit vooraf te vragen. Ik heb haar gezegd

dat ik kwam voor een echo en de meting, niets anders.

Er werd drie keer gemeten, van 3,2 tot 5 millimeter bij de derde poging. Ook was er een oedeem rondom het kindje. Dus opnieuw kwamen de papieren met procenten op tafel. Ik vertelde haar dat mijn beide zonen vorige keer gezond ter wereld kwamen. *'Dat kan',* zei ze. *'Het hangt er soms vanaf hoe de baby ligt, waardoor de metingen verkeerd kunnen zijn'.* Ik stond perplex. Gaf ze nu doodleuk toe dat er weleens foutieve metingen worden gedaan? Ze ging verder: *'U kunt alsnog een vruchtwaterpunctie laten uitvoeren, u was toch al ingepland, dan weten we het zeker'.* Ik heb beleefd geweigerd en verklaarde dat ik mijn kind zal opvoeden, met of zonder afwijkingen. In de brief aan mijn gynaecoloog schreef ze dat ik ervan overtuigd was dat gehandicapte kindjes welkom waren op deze wereld.

De uitslag van de NIP-test was wederom hetzelfde: bijna geen kans op chromosoomafwijkingen. Bij de 20 wekentest werd er grondig onderzoek gedaan, want ze stond perplex vanwege het feit dat de orgaantjes van het kind allemaal in orde waren.

En ja, ook mijn dochter werd kerngezond geboren. Maar die ellende tijdens de onderzoeken

is ons tweemaal overkomen. Wij hielden voet bij stuk, maar als het aan de medische specialisten had gelegen, had ik twee of drie gezonde kinderen moeten laten aborteren. En dat op basis van aannames en foutieve metingen!

Ook de echo's kunnen niet altijd duidelijkheid verschaffen, kijk maar naar mijn tweeling. Vruchtwaterpuncties verhogen het risico op een miskraam. Niets is dus zeker, totdat het kind is geboren. Daarom vind ik dat het werk van de gynaecologen eens goed onder de loep moet worden genomen. Ze hebben te maken met levende mensjes en niet met machientjes die je kunt dumpen zodra er misschien een afwijking wordt waargenomen. En dan vraag je jezelf weleens af: hoeveel kinderen zijn er al geaborteerd vanwege dit soort verkeerde conclusies?

Floor heeft, omwille van haar privacy, gekozen voor een fictieve naam.

Twee verkeerde diagnoses na elkaar

JACOBA

Begin juni 2002 werd ik opgenomen met, naar wat de artsen in eerste instantie dachten, een longembolie. In het ziekenhuis bleek dit niet het geval. De longarts was bang voor een tumor in de longen. Vanaf het begin gaf ik aan dat ik zwanger was, echter na twee urinetesten hield men in het ziekenhuis vol dat dit niet zo was. Maar ik wist zo zeker dat ons vierde kindje al in ontwikkeling was, dat ik op dat moment alle pijnmedicatie heb geweigerd en alleen paracetamol nam.

Twee dagen later werd ontdekt dat de aandoening een verwaarloosde longontsteking was. Ik werd direct aan het infuus met antibiotica gelegd. Weer tien dagen later mocht ik terug naar mijn gezin.

Anderhalve maand later ging ik naar de huisarts voor nacontrole. Hij belde de longarts met de vraag wat ik nu eigenlijk allemaal aan medicatie had gekregen, omdat ik toch echt

zwanger was! De telefoon stond op de luidsprekerstand en ik hoorde dat de longarts schrok van mijn zwangerschap. Hij gaf meteen aan dat er veel medicatie was gegeven tegen de ontsteking en tegen de pijn tijdens de eerste dagen. We konden direct worden doorverwezen naar een arts die een abortus kon uitvoeren nu het "vruchtje" naar zijn idee nog zo pril was. Volgens hem had mijn kindje namelijk zeker beschadigingen opgelopen.

Onze huisarts zei direct dat dit zowel

voor mij als voor hem absoluut niet aan de orde was en dat dit kindje gewoon geboren zou worden, ondanks eventuele gebreken. En nu, jaren later, gaat onze dochter binnenkort als zeventienjarige naar de universiteit om diergeneeskunde te studeren. En dat is gegeven door Hem, die het leven gaf,

dat beseffen we maar al te goed.

Jacoba heeft, omwille van haar privacy, gekozen voor een fictieve naam.

"Volgens hem had mijn kindje namelijk zeker beschadigingen opgelopen."

'Je moét echt abortus plegen'

MARISKA

Het was augustus 2018, toen ik ontdekte dat ik zwanger was. Alles verliep voorspoedig en het kindje was gewenst. Maar toen kwam de 20 wekenecho, waar ons verdrietig nieuws wachtte. Ons kindje bleek een ernstige hersenafwijking te hebben. Het was alsof de vaste grond onder onze voeten wegviel, waarna we terechtkwamen in de slopende molen van controles in het ziekenhuis.

We voerden veel gesprekken, met verschillende artsen, maar allemaal zagen ze het somber in. Onze zoon zou een slechte levenskwaliteit krijgen.

De meest heftige opmerking kwam van onze eigen huisarts. We klopten bij hem aan, op zoek naar psychische hulp bij het verwerken van het slechte nieuws. Hij keek ons toen aan en begon voor ons kind te spreken: 'Dit kind wil niet geboren worden, je moet echt abortus plegen'.

Gelukkig hebben we daar niet voor gekozen. Onze zoon is na 32 weken zwangerschap geboren middels een geplande keizersnede, om hem de beste kans te geven om de geboorte te overleven. Ook na de geboorte kregen we veel slechte berichten. Onze zoon zou niet kunnen lopen en praten, hij zou geen contact kunnen maken. Opnieuw werd ons geadviseerd zijn leven te beëindigen. Onze familie en vrienden stonden al die tijd

dicht om ons heen, wat ons erg heeft geholpen. Daarnaast voelden we ons ook gesteund door de psychologe die we via *Schreeuw om Leven* konden ontmoeten, nadat onze huisarts ons niet wilde helpen. Deze psychologe stond voor ons klaar en heeft veel met ons gepraat. Dat vonden we heel fijn!

Wij hebben er ondanks alle weerstand toch voor gekozen onze zoon te laten behandelen. Dit was een intensieve ziekenhuisperiode, waarin het steeds maar de vraag was hoe hij eruit zou komen. Zijn aandoening is namelijk wel te behandelen, maar niet te verhelpen.

Inmiddels is hij een actieve dreumes van zestien maanden, die zich ontwikkelt als

ieder ander kind. Hij loopt bijna los, kwebbelt de hele dag en is ontzettend vrolijk. We zijn zo dankbaar voor dit wonderlijke jongetje die de medici versted doet staan!

Wat ik wil meegeven is simpelweg dit: Houd altijd hoop, niet alles is te voorspellen. Soms zijn de vooruitzichten slecht, maar blijkt het in de praktijk toch anders uit te pakken. Zoek goede hulp en vergeet niet dat, ongeacht wat een dokter ook zegt, het jouw kindje is!

Mariska heeft, omwille van haar privacy, gekozen voor een fictieve naam.

Ongewenst zwanger wat nu?

WIST JE DAT...

- Niemand het fijn vindt om een abortus te ondergaan
- Niemand jou onder druk mag zetten om een abortus te 'doen'
- We al veel meisjes en vrouwen hielpen die onder druk werden gezet
- Er goede alternatieven zijn om toch vóór je kindje te kunnen kiezen
- We je willen helpen zonder veroordeling en willen luisteren naar je verhaal
- We zoeken naar mogelijkheden om je te steunen, daar waar je hulp nodig hebt
- We veel vrijwilligers hebben, die er praktisch en emotioneel voor je willen zijn
- Je mogelijk in aanmerking komt voor ons sponsorplan ¹
- We ook vrouwen helpen na hun abortus, in geval van spijt en mentale problemen
- We je in contact kunnen brengen met gastgezinnen en moeder- en kindhuizen ²
- Niet één van de moeders die we geholpen hebben spijt heeft van haar geboren kindje
- Je zwangerschap misschien toch door kan gaan als je spijt hebt van de abortuspil ³

1 Het sponsorplan

Het sponsorplan houdt in dat je gedurende het eerste levensjaar van je kindje mogelijk financieel geholpen kunt worden als je een minimaal inkomen of te weinig geld hebt om babyspullen te kunnen kopen. Sowieso helpen we je met goede tweedehands babyspullen en kleding.

2 Moeder- en kindhuizen.

Als je geen dak boven je hoofd

hebt voor jou en je kindje, dan kunnen we je in contact brengen met gastgezinnen of moeder- en kindhuizen.

3 Abortuspil

Heb je toch in paniek voor de abortuspil gekozen en heb je nu spijt? Neem dan zo snel mogelijk contact met ons op. Mogelijk kan je zwangerschap toch worden voortgezet met behulp van de AbortusPilStopper!

'Help, ik word door mijn (ex)vriend **onder druk gezet** om een abortus te doen.'

'Ik heb **niemand** om me heen die me steunt.'

'Ik ben te jong en kan **niet bij mijn ouders blijven** als ik het kindje houd, **waar moet ik heen?'**

'Ik kan het kindje **geen goede toekomst** geven. Ik heb te weinig geld ...'

'Mijn ouders mogen niets weten van mijn zwangerschap. **Ik ben bang voor hun reactie...**

ER IS HULP.NL
BIJ ONBEDOELDE ZWANGERSCHAP EN NA ABORTUS

035-621 42 05

CONTACT@ERISHULP.NL

Ruitersweg 35a, 1211 KT Hilversum
NL41 INGB 0000 0090 79

www.erishulp.nl is de
hulpverleningsafdeling van stichting
Schreeuw om Leven